

David Fernàndez: 'Feixisme, mai més enlloc'

Avui, a les onze tocases, desenes d'entitats socials compareixen a les Corts Valencianes. En ocasió de la Diada Internacional contra el Feixisme, que es fa a tot el món en memòria de les víctimes del nazisme. Coincidint amb l'inesborrable data negra de la Kristallnacht, la nit dels vidres trencats. Nit i boira: allà on arrencà el 'pogrom' permanent, l'estat d'excepció continuat i la mort civilitzadora de la cultura –Adorno dixit– que va dur a l'holocaust perpetrat pel III Reich.

Avui, a les onze tocases, desenes d'entitats socials compareixen a les Corts Valencianes. En ocasió de la Diada Internacional contra el Feixisme, que es fa a tot el món en memòria de les víctimes del nazisme. Coincidint amb l'inesborrable data negra de la Kristallnacht, la nit dels vidres trencats. Nit i boira: allà on arrencà el 'pogrom' permanent, l'estat d'excepció continuat i la mort civilitzadora de la cultura –Adorno dixit– que va dur a l'holocaust perpetrat pel III Reich. Aplegat sota el paraigua resistent de l'Acció Popular contra la Impunitat, el nostre sud lliura a tots els grups parlamentaris, en nom del teixit social valencià, un manifest en defensa de tots els drets humans, de tots i de cadascun. I exigeix el compromís actiu, ineludible i inajornable, contra la proliferació dels discursos d'odi. És al País Valencià, des del País Valencià. I no és gens casual. A tot Europa, tristament i dissortadament, campa l'extrema dreta populista, de base xenòfoba, d'obsessió islamòfoba: 75.000 vots al Principat. Però el País Valencià va ser abans, i continua essent-ho de fa anys, el laboratori barroer de la impunitat feixista. Capitalitat barroera, corredor ultra. Sempre al davant del nombre d'agressions de caràcter ultradretà, espanyolista i racista de tot l'estat: 80 agressions l'any passat. Entre el 2007 i el 2008, solament la delegació valenciana de la CEAR (Comissió Espanyola d'Ajuda al Refugiat) va ser objecte de deu atemptats amb bomba. Enmig d'una permanent minimització político-institucional, d'una desconcertant banalització judicial i d'una inquietant ridiculització policíaca. Una 'normalitat ciutadana' que esparvera. Aquesta violència silenciada enllaça, també, amb les víctimes negades de la violència ultradretana des del final de la dictadura. Més de cent assassinats per les trames ultres, la violència neonazi o l'odi racista o la fòbia contra tota diferència. Colpint sempre els més vulnerables i vulnerats. De Lucrecia Pérez a Guillem Agulló, passant per Sonia, Roger Albert, Aitor Zabaleta o Amar Amhamdi. Rebobinem. Si únicament del dubte neix la llibertat i si la llibertat condicional actual inspira tants dubtes, què es pot esperar d'un país veí de trànsits transitoris tan modèlics que encara és incapaç d'anul·lar les sentències del franquisme? Cèntrics centrats centristes incapaços de fer justícia contra el crim permanent que va ser el franquisme. Del president Companys al darrer torturat condemnat sota els 'hàbils interrogatoris', tots són culpables encara. Això és així. S'imagina ningú una Alemanya incapaç de condemnar el nazisme? Au, vés! Si el Regne d'Espanya és incapaç de rehabilitar i de reconèixer les víctimes d'ahir, que en farà de les d'avui? Allò que ja fa: silenciar-les, negar-les, amagar-les. Però la memòria és sempre antídote. Esguard. Aixopluc. Ben bé barricada. Barricada doble, de somnis vells i de paper antic, aquest 9 de novembre. Quan avui coincideix amb demà: vintè aniversari de la mort prematura d'una dona imprescindible. Montserrat Roig. I els seus imprescindibles: els 6.000 catalans dels camps nazis. Ella, qui més i millor va furetejar l'abisme de l'univers concentracionari nazi, qui va provar d'entendre la mirada perduda insondable dels deportats i qui va condensar com ningú tot quant ens hi juguem, si caiem al pou sense fons de l'oblit. L'un d'ells, Joaquim Amat Piniella va definir els sobreviscuts com uns 'ciudadans del món que han creat, enfront el feixisme, la internacional del dolor'. Avui, doncs, en el fil tens de la història i des del codi insondable del testimoni heretat, la ininterrompuda internacional del dolor compareix davant les Corts Valencianes. Renovant un cop més, com cada dia, el compromís antifeixista del 'mai més' que sintetitzà el jurament vigent dels supervivents a les portes de Mauthausen, fet el 16 de maig de 1945. Un jurament etern –que va començar i que mai dels mais no s'acabarà– que ens continua interpel·lant. Com interpel·lava Montserrat Roig, quan el present és sempre la cruïlla del passat i el futur: 'Vaig pensar que els

ex-deportats m'havien semblat, sobretot, uns homes que no acceptaven la hipocresia de les paraules, que havien arribat al fons del pou de la comèdia humana. Però no li vaig dir res, a en Climent. Tot em semblava banal, al costat de la seva vida i, sobretot, de la visió que ell en tenia, de la vida. Li hauria pogut contestar, això sí, que tots els seus amics i companys havien mort per un món millor. Però ara, vista una Amèrica Llatina torturada, vistos els campaments palestins arrasats al Líban, vist com 'el ventre immund de la fera', per dir-ho en termes brechtians, encara respira, no goso pensar en aquest 'món millor' que ells volien. Però no hi ha dubte que tots els qui moriren a la deportació nazi, i els qui l'han sobreviscut amb dignitat, són homes i dones millors. Davant la barbàrie nazi, organitzada per a degradar la condició humana, la lluita dels deportats per resistir i per mantenir-se fidels als seus ideals esdevé per a nosaltres, nascuts sota el franquisme, extraordinàriament fecunda i esperançadora.' Per als nascuts sota la democràcia de l'amnèsia, també i encara. Amb el filòsof Giorgio Agamben, més que mai, disparant contra l'horror i a la consciència: 'Allò que queda d'Auschwitz' dissemina el moll de l'os. Prova d'entendre la 'zona fosca': l'extrema situació de falsa normalitat del nazisme. El 'com va ser possible'. Citant Primo Levi, rememora un partit de futbol –entre rialles i juguesques a les portes de l'infern– que oposa el SS amb els membres del Sonderkommando, les víctimes encarregades de dur a les cambres d'extermini les altres víctimes. Indesxifrable. Agamben aconsegueix d'aturar el món i escriu: 'A alguns, aquest partit els pot semblar una breu pausa d'humanitat enmig d'un horror infinit. Però, per mi, com pels testimonis, aquell partit, aquest moment de normalitat, és el veritable horror del camp. Podem pensar, tal vegada, que les matances en massa s'han acabat, per més que es repeteixin ça i lla, no gaire lluny de tots nosaltres. Però aquest partit no s'ha acabat mai, és com si encara durés, sense haver-se interromput mai. Representa la xifra perfecta i eterna de la zona grisa, que no en sap res, de temps, i que és pertot.' Agamben desfibra la condició humana: el partit 'és, també, la nostra vergonya'. La dels qui ni hem conegut els camps i que, tanmateix, assistim, no se sap com, a aquell partit, que es repeteix en cadascun dels partits dels nostres estadis, en cada transmissió televisiva, en totes les formes de normalitat quotidiana. 9 de novembre de 2011. Agamben clou i conclou: 'Si no arribem a comprendre aquest partit, si no aconseguim que s'acabi, no hi haurà mai esperança'. Walter Benjamin ('si ells guanyen, ni els morts no se salvaran') es passeja avui pel Cabanyal, Paterna, Russafa: només la memòria rescabala els vençuts i impossibilita la derrota. Tinguem-ho clar, doncs. Si avui som aquí, és per elles i per ells. Si avui hi compareixem és per elles i per ells. I per això continuem xiulant, Montserrat. Perquè continuem necessitant-vos. Com mai –que és com sempre. Per possibilitar, habilitar i assolir que 'el mai més-enlloc-contra ningú', esdevingui realitat. En el temps de les cireres que vindrà. David Fernández, periodista. Col·labora amb Acció Popular contra la Impunitat

9 novembre 2011

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)